

Underbilag 2 til Bilag I.

Sundhedsstyrelsen.

København, den 18. Marts 1935.

I Skrivelse af 8. Marts 1935 (J. Nr. 3937—1931) har Ministeriet anmodet Sundhedsstyrelsen om en Udtalelse om, hvorvidt det vil være muligt at overføre visse Arter af de under Retslægeraadet henlagte Sager til andre Myndigheder, saaledes at de lægevidenskabelige Fordringer fuldt ud sker Fyldest.

Foranlediget heraf skal Sundhedsstyrelsen gøre følgende Bemærkninger: Ved Organisering af et Retslægeraad maa det afgørende Hensyn først og fremmest være at sikre, at der i de i § 1 i Loven nævnte Tilfælde altid er sagkyndige, der har Pligt til at udtale sig, og først derefter, at man i Restlægeraadet kan have en Slags Kontrolinstitution, hvortil tvivlsomme Sager kan henlægges.

For saa vidt tilstrækkelig sagkyndig Bistand kan sikres paa anden Maade, er der lægevidenskabeligt set ingen tvingende Nødvendighed for, at Sagerne altid skal til Retslægeraadets Behandling.

Ud fra denne Betragtning mener Sundhedsstyrelsen, at det vil være muligt paa fuldt ud forsvarlig Maade at indskrænke Antallet af de Sager, som ifølge Lovforslaget skal forelægges Retslægeraadet, og Sundhedsstyrelsen har i Overensstemmelse hermed i medfølgende Bilag udarbejdet Ændringsforslag.

Med Hensyn til disse Ændringsforslag skal yderligere bemærkes, at man finder det rimeligt, at Erklæringer fra Retsmedicinsk Institut eller andre dermed ligestillede Institutioner som Regel ikke forelægges Retslægeraadet.

Sundhedsstyrelsen finder det endvidere rimeligt, at Bestemmelserne i Justitsministeriets Cirkulære af 30. August 1928, jfr. Sundhedsstyrelsens Cirkulære af 22. September s. A., der indeholder en Indskrænkning vedrørende Paternitets- og Alimentationssager, indføres i Loven, og har derfor formuleret et Forslag i saa Henseende, idet man dog her har taget København med, da Stadslægen og hans Kontor maa ligestilles med Embedslægerne uden for København.

Hvad angaar Mentalundersøgelser, skal Sundhedsstyrelsen henvise til sine tidligere Udtalelser og paa ny fremhæve den overvejende Betydning, den personlige Undersøgelse af og det personlige Kendskab til Observanden har for Bedømmelsen.

Sundhedsstyrelsen kan endelig til Slut ikke undlade paa ny at fremhæve sine tidligere Udtalelser angaaende „den mundtlige Forhandling“ og henvise til disse samt til Embedslægeforeningens Bemærkninger i saa Henseende, idet man ønsker at tage bestemt Afstand fra den tvungne mundtlige Forhandling og endnu en Gang at fremhæve, at denne, hvis den skal gøres til Pligt for de pagældende Læger, dels paalægger disse en Byrde, som vil kunne virke i høj Grad generende i deres Embedsvirksomhed eller private Praksis, og dels vil kunne forsinke Sagerne, rent bortset fra, at Sagens Omkostninger formentlig vil forøges betydeligt derved.

Sundhedsstyrelsen foreslaar derfor, at Bestemmelsen i § 4, Stk. 1: „men kan efter Raadets Bestemmelse ske mundtlig“ udgaar.